

Μαρτυρία 1

Ήταν καλοκαίρι, 20 Ιουλίου του 1974 όταν οι Τούρκοι εισέβαλαν στην Κύπρο μας. Τα αεροπλάνα σφύριζαν πάνω από το νησί. Οι αλεξιπτωτιστές έπεφταν σαν βροχή. Όλος ο κόσμος ήταν τρομοκρατημένος.

Ο παππούς μου κατάγεται από την Κατεχόμενη Μόρφου, μια καταπράσινη κωμόπολη. Μαζί με την οικογένειά του και τους άλλους κατοίκους της περιοχής έτρεχαν κάτω από τις πορτοκαλιές και τις λεμονιές για να προστατευτούν από τους εναέριους βομβαρδισμούς. Τη νύκτα επέστρεφαν στα σπίτια τους και το άλλο πρωί πάλι μέσα στα περιβόλια. Αυτό συνεχίστηκε για τρεις μέρες.

Ακολούθως, πήραν την απόφαση να φύγουν για να γλιτώσουν και κατέφυγαν στο γειτονικό χωριό Νικητάρι. Όταν ο τουρκικός στρατός έφτασε στη Μόρφου και την κατέλαβε, ο παππούς μου και η οικογένειά του μπήκαν στα αυτοκίνητα κι έφυγαν για τη Λεμεσό. Δεν πήραν τίποτα μαζί τους διότι πίστευαν πως αυτή η κατάσταση ήταν προσωρινή και θα επέστρεφαν σύντομα πίσω.

Σαράντα τέσσερα χρόνια τώρα ο παππούς μου ζει με την ελπίδα να γυρίσει στον τόπο όπου γεννήθηκε και μεγάλωσε.

Ν.Γ.